

никой не смѣе да дойде, ни турци, ни християни, ни еничери,¹⁾ ни кърджалии.²⁾ Двадесетъ и повече години има оттогава. . .

— А кжде е сега чичо Иванъ? — запита Влади баща си.

— Чичо ти Иванъ умрѣ. И знаешъ ли какъ умрѣ? Той славно загина. Той постоянно събираше сърдцати хора и съ тѣхъ ходѣше по горитѣ да отмѣщава на турци изедници и еничери главорѣзи. Когато въ Шуменъ изгориха кжщата ни и убиваха, чичо ти съ отборъ дружина напада на убийцитѣ, за да отърве майка ти. Той сполучилъ да я измъкне отъ ржцетѣ на турцитѣ, но тѣ силно наранили него и нея. Едната му ржка бѣ отсѣчена. На грѣбъ той донесе майка ти полуумрѣла тука. Щомъ я сложи, той умрѣ отъ ранитѣ си. Следъ единъ часъ умрѣ и майка ти безъ да продума нито дума.

Влади се улови за глава. Силна кръвъ нахлу въ очитѣ му. Той сега чакъ разбра, защо живѣе съ баща си на самодивското мѣсто и защо кжщата е света за тѣхъ. Но той отвори уста и запита:

— Ами чичо Вѣлко що стана?

Старецътъ погледна жално и се бавѣше да отговори.

III. Животъ вмѣсто смъртъ.

Докато старецътъ и момъка се разговоряха за тия страшни случки, нѣкой похлопа на пжтната врата.

¹⁾ *Еничери* се казватъ пехотнитѣ турски войници, набирани отъ български и християнски 12—13 годишни деца. Децата бивали задигани отъ българскитѣ семейства, завеждали ги въ Цариградъ, дето ги потурчвали и възпитвали въ най-голѣма омраза противъ християнитѣ.

²⁾ *Кърджалии* се казватъ непокорни на султана еничери, които по цѣли конни дружини ходѣли явно да грабятъ и горятъ села и градове.